

[Udenrigsministeren]

gelse af bådflygtninge skulle også finansieres over bistandsbevillingerne. Lige siden 1979 har der så i overensstemmelse hermed på de årlige finanslove under bistandsbevillingerne været opført udgifter til genbosættelse af 170 flygtninge samt til modtagelse af op til 100 bådflygtninge.

Det viste sig imidlertid hurtigt, at Danmark desværre ikke kunne leve op til sin aftale med flygtningehøjkommissæren om, at denne hvert år skulle have stillet ca. 400 pladser ud af kvoten på 500 til rådighed; for antallet af de såkaldte spontanflygtninge, altså flygtninge, der kommer hertil uanmeldt, steg jo i et meget hurtigt tempo, og det bevirkede, at antallet af inviterede flygtninge måtte reduceres tilsvarende på grund af kvota-loftet.

I forbindelse med drøftelserne vedrørende en forhøjelse af flygtningekvoten har regeringen nu besluttet, at der hvert år inden for den forhøjede kvota forlods skal stilles 250 pladser til rådighed for FNs højkommisariat, og genbosættelsen af disse 250 flygtninge skal finansieres over bistandsbevillingerne. Det betyder umiddelbart en udgiftsforhøjelse, der svarer til 80 flygtninge i forhold til de 170, der hidtil er blevet finansieret over bistandsbevillingerne, men vi har jo set, at samtidig er de årlige udgifter til modtagelse af bådflygtninge i de senere år nærmest blevet halveret, og det betyder alt i alt, at den samlede udgift til genbosættelse af de 250 flygtninge fra højkommisariatet bliver af stort set samme omfang som den, der hidtil er taget af bistandsbevillingerne til at finansiere flygtningeområdet.

Uanset at udgifter af denne art ikke internationalt anerkendes som udviklingsbistand, er det regeringens opfattelse, at det argument, der blev givet af den daværende regering i 1978 for finansiering over bistandsbevillingerne, altså at udgiften måtte anses som en ekstraordinær humanitær indsats til aflastning af udviklingslandene for de problemer, som de påføres af det voksende antal flygtninge, fortsat har fuld gyldighed for de flygtninge, der genbosættes af FNs højkommisariat, herunder bådflygtningene, og disse flygtninge kommer jo som en altovervejende hovedregel netop fra udviklingslandene. Derfor finder regeringen ikke anledning til at ændre finansieringen af disse flygtninge, men

vil naturligvis ikke på forhånd afvise at drøfte en eventuel alternativ finansiering.

Kelm-Hansen (S):

Det radikale beslutningsforslag bekræfter det gamle ord om, at forventningens glæde ofte er den største. Det gælder i hvert fald, når jeg tænker på de meget klare udtalelser om, hvor meget u-landsbistanden skulle hæves, som fremtrædende medlemmer af det radikale venstre fremsatte i sommer. De udtalelser troede vi naturligvis på, fordi vi husker de særdeles spydige bemærkninger, vi måtte indkassere fra de samme personer i de perioder, hvor der kom et par skønhedspletter på den socialdemokratiske regerings u-landspolitik, foranlediget af landets anstrengte økonomiske situation.

Nu oplever vi imidlertid, at den tilbagevenden til den årlige vækst i u-landsbistanden på 0,03 procentpoint, som vi genetablerede sidste år i forbindelse med et radikalt ændringsforslag til finansloven, allerede brydes for 1985. Finanslovforliget afspejles i beslutningsforslaget, hvor vækstkurven derfor får et noget klumset udseende, idet væksten afsvækkes for 1985 for derefter at vende tilbage til normalen i 1986.

Socialdemokratiet mener derfor, at vi skal henholde os til det oprindelige radikale forslag, så bistanden i 1985 kommer op på 0,79 pct. af bruttonationalproduktet, hvilket vi da også har stillet ændringsforslag om til finansloven.

Jeg har også med interesse noteret mig, at såvel Radikal Ungdom som Kristeligt Folkepartis Ungdom er gået i rette med deres folketingsgrupper i anledning af deres ikke særlig markante holdning til væksten i bistanden for 1985, og det tager jeg som et godt og positivt tegn på en stadig stærkere forståelse for nødvendigheden af en kraftigere vækst i overførslen af ressourcer til den tredje verden. Når man husker på, hvad der i øvrigt blev sagt fra denne talerstol under u-landsdebatten i fredags, burde der også være en klar tilslutning dertil.

Realiteten er desværre, at u-landenes situation er værre end nogen sinde, og at den samlede bistand fra industrilandene er stagnerende eller faldende. Det udspringer af en utrolig kortsigtet økonomisk politik netop i industrilandene, for flere og flere udsagn fra